

Prøvetider.

To Fortællinger.
Af Cornelia Levetzow

(Fortsat.)

"Kaa, Tyren har glemt sit Album, saa slipper vi vel ikke for hans Besøg i Morgen."

"Han glemte det ikke, Fader, han mente det funde mere mig at beholde det Zulen over."

"Du stude have træbedt dig det, min Bøge."

"Ja, men jeg vilde gerne beholde det lidt endnu, Fader. — Jeg synes Ulrik er et rigtig net Menneks, kan du ikke også bedre lide ham end Broderen?"

"Ja, for Sebastian er jo en rigtig Abelat, men jeg jo nærmest ikke for nogen af dem."

Adelaide tav, men tænkte sig.

"Truen inddød os alle til i over Morgen," meldte Husmoderen i en træt Tone, "jeg vilde jo ikke at blive hjemme."

"Men det kan ikke gaa an, Rosine. — De er ogsaa inddadt, Frøsken, og det med Ejtertryk. Sebastian, den Lange, ham med Brillerne, bad om De vilde tage Røder med."

Kirsten lo, en jæd, glad, frist Lætter.

"Jeg overtraffet ungteligt, ligefrem Fru Billing, at blive hjemme og fan jo let saa mit Ønske opført. Møster Vine, Trine og jeg skal jo en glad Aften."

Da Aftenen kom og de andre rullete ud af Gaarden, indtrædte Kirsten et lille Lotteri med Stører hjemmefra som Gevinster; Fru Billing havde overladt hende en hel Tallerken fuld. Hvor hun sendte alle de jæstlige former fra sin tidligste Barndom, de fine Mandelkranse, de fine sandlægsgættige Toppe og de usortelige brune Stører havde kære, glade Mindre med. Da Spiller var endt, laede Kirsten en af Buddes Julefortællinger højt, og tilslidt sang hun den ene Julesalme efter den anden. Trine baade græd og lo af Historien, og Møster Vine erklærede, at det var den bedste Aften hun havde haft i mange, mange Aar.

Det nye Aar meldte sig med streg Kilde, Søe og Sjæle. Dammen brugtes som Glidelæne af Kirsten og Adelaide, og Skælen blev trukket frem.

Nytaarsaften haade Fru Billing tilbragt flere Timer i Sofebænen bag akslaet Dør. Da hun omfunder kom ud, gif hun lige op til Møster Vine og havde en længere Øvrig med hende. Hvad de talte om, gif ingen at vide, dog lod det til, at den gamle Storhjemmes Hjerte var blevet blodgjort.

Da Fru Billing traadte ind, mente hun at se en Mælkekage, der var vred, over et eller andet, men da hun opdagede, at Sjældneren kom for at anklage sig selv, var af Modstand brudt, og underlig nok, forlod hun i samme Stund, at alt det, Kirsten havde løft og sunget og sagt, dog nog havde sin Rigtighed.

Paa Østjordettersens Øvrigdronning kom hun nu hørte Dag ned til Middagsbordet og blev også jævnligt til Theen var drukket. Adelaide tog sig med Zøret af den gamle Dragt og en højhæd Corsebænk og dit Lænsskappe med siner Hægelskjøn gjorde Underverker. Samtidig sat Kirsten Husmoderen sikret op. Hun havde altid været ren og hel, men nu blev Dragten lige tætlig.

"Du bliver jo ung igen, Rosine," sagde Gaardejeren en Dag og betragtede hende med undrende Begejring, "det er ikke alene Udvortset, der er blevet fortæret, men hele Personen og det baade Gang og Zit."

Naar ens Modstand er brudt, bliver man glad, og er man glad, bliver Gangen lettere, og det kan vel også ske, at Rynkerne glattes ud. Og saa dette, at jeg er fri for dit "Ital", som jeg hædede, men dog måtte bøje mig for. Saadan vil jeg have det, nu ved du Besæd." Eller: "Det bliver som jeg har sagt," eller: "Hør du fortæret mig? Gud, ja ikke et Ord mere."

"Jeg var jo nødt til det, Rose, var jeg ikke? Men du kan tro, det var vært for mig selv, voldjomt vært. Nu er vi jo gerne enige, dø du har aflagt den overdrævne Kniben og Sparen, der var mig saa ujælig imod."

"Og ved du hvad det mærkelige er, Fader, at der er mere Forslag i alt, nu jeg under Høstene og os alle det godt. Men det er Befsigelse overfra, der gør det?"

"Ja, det kan du jo stole paa, Møder." —

Det var en klar flingende Ørufdag med blaa himmel og snepudrede Træer, der lyste ja, julkunle, i Solskinet. Kirsten tog sin langhærde Kaab paa, den brune Skindhue, Møderens Juliegave, og de morsomme, varme Vinter, Nignor havde striftet, og løb saa over den frose Dam, ad den kendte Sti op paa Højen.

Hvor var her blandende smukt; Virketraernes fine svajende Grens var som overtrukne af et Kristtakstler, der højt og her, efterom Øjet faldt, havde Regnbueflør. Derhenne laa den fare, gamle Præstegaard, den var mere smukt nu end om Sommen. — Lantern gjorde et Spring tilbage til den vidunderlige Sommerdag, da Knud og Magnus havde været her.

Men hvad var det?

"Kirsten, er du deroppe? Ja, nu kan jeg se dig, bliv bare hvor du er!"

"Men Magnus, er det virkelig dig? Jeg tænkte netop på dig og Knud, velkommen, velkommen!"

Han greb den fremrakte Hånd og spurgte: "Tænkte du ikke, at det var rent godt, at Knud kom tilbage fra Præstegaarden, lige da han kom, for det har jeg, kænt mange Gange."

Gum rystede paa Hovedet, og saa spurgte han igen: "Du var maaesse snarere lettel, sig Sandhed, Kirsten?"

"Ja, Kirsten, jeg var bare lykkelig."

"Mente du maaesse, at det allerede var afgjort? — Ja, Kirsten, hvor jeg efter dig! du følte dig altsaa som min, Kirsten, sig ja!"

"Du kan da nok vide, at du maa spørge mig rigtigt, Magnus." Gum lo med Laarer i Øjet.

"Blid du være min, Kirsten? — Zaf?"

De stod ganske stille en Stund, han havde lagt

Armen om hendes Liv og hun sjettede sit Hoved til hans Skulder, og til førte han hendes Hånd til sine Barber.

"Hvor havde jeg Øjne til at lyse din Hånd, sidst jeg var her, men jeg vovede det ikke, for Ordet var jo endnu ikke sagt, men da jeg spurgte dig om Arven, tænkte jeg, du maaette fortælle —"

Det gjorde jeg ogsaa, Magnus, og da Zulerebet kom, gentoges det jo, men nu er det dog først hel trægt."

"Du spørger ikke om mit Eksamens, Kirsten, i Gaar offluttedes den og det var godt, at din Fader russede mig i begge Skuldre af Glæde. — Hvor jeg længes efter at tale med dig om Fremtiden. Min Agt er at blive Nattiglæge i København, den Stilling ønsker jeg mig frem for nogen anden i Verden. Åa, der er så megen Næd og Elendighed, saa megen Synd og Jammer, der trænger til Hjælp. Skarer af arme forlædte Mennester ved ikke engang, at der er en Gud til, og mange af dem, der dog tror dette, tænker Høgherrnen som en vred Dommer, ja, som en Djæle. Netop fordi jeg selv har været borte en Tid, haaber jeg at kunne fortælle dem, og ja Lov til at lede dem til Frelseren. Venligmissioner berhjemme det er der jeg attrækker at blive, men ingen skal vide det uden min himmelske Herre og du Kirsten, og maatte Knud. Han har et højt Maal og jeg haaber, vi i Tiden vil kunne arbejde Haand i Haand. — Du er ikke bange for et Liv i Fortagelse, Kirsten, jeg ved det."

"Rej, Magnus, surre Zølle, end at gaa tjenende ved din Side, kan jeg ikke tænke mig." —

"Men hvem kommer der?" Gaardejeren fastede Avisen fra sig, "det er sandelig Frøsken og hendes Broder." Han skundte sig ud i Gangen og aabnede Døren paa vid Gab.

"Goddag og velkommen, je det kan jeg høre! Men det er jo ikke den rigtige, naa ikke for det, Fareren er også hjertelig velkommen."

"Hon er min Farleemand, Herr Billing."

"Hvad figer De?" Han ryttede lidt paa Hovedet, "jeg holder ikke rigtig af Familielitteraet, Frøsken."

"Ja, men jeg er kun Stedsætter."

"Det er en anden Tag. — Hjertelig til Zølle, Begge to! Zøg haaber, at De vil være hende en god Mand, for jeg ved, at hun vil være Dem en god kone."

Fru Billing kom nu til og straks efter Adelaide, og der blev en Omfavnen og en Spørgen, det var jo saa uventet.

Da Møster Vine senere kom ned, udbrød hun triumferende: "Saa var det jo dog en Kærest, jeg anede det nok i Sommer. Et han Zøge som Adelaide figer, kunde han ikke gøre noget bedre, end tætte sig ned her paa Egnen, hoor vi ingen ordentlig Zøge har."

"Bravo, Møster Vine, du er magels; hvad figer Dokteren hertil?"

"Zøg figer Tal, men min Plads er mig allerede anviset, og Kirsten er tilfreds med Beitemmelsen."

"Ja, ja da, vi maa finde os i det. — Nu af Zøjet Vørn, og saa til Bords. Hent en Mædelseflaske, Adelaide, og sat Glasene frem.

"Magnus er Afholdsmand, Herr. Billing."

"Det var fedeligt; saa maa du lave noget af den Vinmonadefjæds, man faar i Præstegaarden, Møder, for Staalen blev udbragt, fort og godt, med varme fondsærlige Ord. At Gaardejerns Stemme blev lidt tyk til sidst, tan dog ikke nægtes."

Dg Staalen blev udbragt, fort og godt, med varme fondsærlige Ord. At Gaardejerns Stemme blev lidt tyk til sidst, tan dog ikke nægtes.

Dg Staalen blev udbragt, fort og godt, med varme fondsærlige Ord. At Gaardejerns Stemme blev lidt tyk til sidst, tan dog ikke nægtes.

"Det er ikke smukke Ting jeg agter at sige, men Kirsten skal vide, at jeg har følt med hende i denne Tid og godt fortæller, at hun, trods sit milde formesælgende Vørn, har langtes efter Hjemmet. Hvad hun kunde lære her paa Knuthus, har hun lært, og hvad hun funne lære os, har vi ogsaa lært, for hun har vist os den Bej, det gælder at gaa. Og nu synes jeg ikke hun skal finde Noret ud her, men tage hjem til sin Møder og sidde stille i sit dejlige Hjem og sy paa Udmyret. Den under jeg hende og det under jeg hendes Møder. Og saa Gud vælge dig, Barn, og Zaf for den Gang!"

"Underlig Zaf, fare True," Magnus bøjede sig anerkendende henimod Værtinden, "nu bliver der Glæde i Hjemmet. Hvor meget vi savnede Kirsten i Julen, kan ikke figes."

"Zøg langtes jo ogsaa efter eder alle," Kirsten saa Zøret i Øjet, "men hande alligevel en god, velsiget Jul her, en Jul, jeg oldrig vil kunne glemme." —

Om Ettermiddagen aflagde de to unge et Besøg i Præstegaarden. Hvor det var vidunderligt at gaa saadan, Arm i Arm, og vide, at den foretænnde Adstillelse kom fulde en fort Stund.

Da de kom hjem, holdt Staten for Døren, og Gaardejeren stod i sin Hoverbænk klæppe rede til at føre Gæsten til Stationen.

"Hvad skal jeg saa sige hjemme, Kirsten? Naar maa vi vente dig?"

Hun saa paa de omkringstaaendes spændte, forværende Ansigter og svorede saa:

"Sig om en Maaned, Magnus, ja, vil Gud!" —

Men hvor den Maaned blev af, vidste ingen paa Knuthus.

Møllerens Datter skulde forelsig overtagte Kirstens Arbejde. Det var en ung, lejset og noget forfærdet Bøge, "men jeg skal nok prøve paa at være god og overhændende imod hende," lovede Husmoderen.

Saa kom den sidste Dag og den sidste Afslut. Kirsten syntes, at der var saa uendelig meget at tætte for.

"Vi maa nok komme her en Gang i Besøg?" Det var forstede Gang han sagde vi paa den Maade, "og Adelaide maa vel ogsaa nok besøge os."

"Zøg kommer til dit Bryllup, Kirsten, enten du indbyder mig, eller ikke."

"Ja, kom bare!" Kirsten holdt meget af Adelaide, men forstede var det nu alligevel at tilfælles fra Husmoderen.

Da Gaardejeren havde ført Kirsten til Stationen, staffet Villen, forstede for Zøjet og saaet hende vel ind i en Damekupe, forstede hans Ansigtsfigur en lille Smule, trods al anden Selvbeherskelse.

"Farvel, Frøsken Lindesø, og Zaf. Gud vælge Dem alle deres Levedage!"

Kirsten hande i et Par Vinier opfordret sin forudsærlige Rejsefælle til at møde ved Landstationen. Hun stod der ogsaa, men ikke alene, Møderen, Konen, den store Drøng og to Småbørn var med. Nei var vofset baade i Hjælde og Drøsde og saa opslivet og glad ud.

Alle Sels viste og vindelede, saa lange Toget kunde

kan filtrer."

"Klip det heller af, men ikke nu, det maa vente til i Morgen for jeg er saa træt. — Bandet gjorde godt, det nægter jeg ikke og fan De i en Zart pulsé Hovedpuden, vil det være en Velgerning. — Nu er det nok, ikke mere, ikke mere. Ja, saa hviler jeg da ordentligt igen, Zaf!"

"De far det snart bedre, haaber jeg da."

"Haaber! Det var ogsaa noget at haabe paa, Søster! De kan tro jeg har været haabefuld, aa, jeg haabede altid, og nu jeg blev skuffet, og den første Sorg var ovre, haabede jeg igen, men nu er det forbi, der er ikke noget at haabe paa, ikke noget at ønske, ikke det mindste at glæde sig til."

"De maa ikke tale saa meget."

Dømmme, men da Toget holdt ved Frederiksberg hørte hun sit Raan blive nævnet.

"Kirsten!" I samme Nu aabnedes Døren og Magnus' fit hende ind i en anden Kupee.

"Zeg vilde sige dig det første Velkommen, som jeg sagde dig det sidste Farvel!" —

Men hjemme i Villaens rimpudrede Have vajede Dannebrog, og alt inde i Huset var beredet paa en festlig, frysdefuld Møntagelse.

Oprejsning.

Inde i en mørk, snoevet Stue paa jemte Sal laa en mager og bleg ungke Kvindes paa et med Senglefæder spjællet forstykke. Dørene var halvt lukkede og hele Stillingen underlig sammenfunden. Lægen, der lige var hente, saa deltagende paa den sove. Efter at have fået Busten rettede han et Par Sprøgsmaal til Konen, men hun rojede blot paa Hovedet, som vilde høje sig: "La mig dog bare ligge i Fred, jeg kan ikke mere."

Tre Smaabyrn, en ottearig Drøng, en jæsaarig Bøge og en lille urolig Pukk paa fjorten Maaneder, træffede sig sammen i Kroen ved Binduet. Faderen stod iflukt bag den halvaagne Køkkendør og lyttede. Der var Angst, næsten Grus i hans Blif og det ellers brændte Ansigt var ganske blegt. Da Doktoren rejste sig for at gaa, vinkede Manden ham ud i Køkkenet.

"Kan hun ikke leve?"

"Zeg ved det ikke."

"Ja, men jeg ved det, hun dør, og det er mig, der har myrdet hende!" Han hulstede vildt.

"Tys, tys, hun skal have No. — Husler De da jeg var her første Gang efter at den ældste Drøng var død?" Da vilde hun gerne leve og De vilde øre alt, blot De sit Lov til at beholde hende. Andre Gang hun var ing, nogle Aar efter, var De allerede kommet ind paa Glidelænen, Niels Maaden, men De lovede Bod og Bedring, blot hun maatte blive rast igen. Det blev hon jo, og saa rettede De Dem ogsaa en Tid. Tys, tys, Menneske, tag dog ikke jaadon paa Bej! — Saa længe der er Zø, er der Haab, Haab for hende, og Haab for Dem. De har sluffet mig i høj Grad, men alligevel, saa elendig De nu står der, fan jeg ikke opgive Troen paa, at De vil kunne reddes. Hvad den synes Helbrede angaa, afhænger den for en stor Del af Dere's Øjfel. Fortæller De mig? Gudt. — Nu sender jeg en Diaconisse herhen, der kan tage sig af Møder og Børn."

Niels Maaden stod som beboet, men da Yderden l